

Тѣзи звезди сж наречени падащи, защото никога досега не сж наблюдавани отъ тѣхъ нѣкои да се движатъ нагоре отъ земята, а всѣкога се движатъ или наклонно къмъ хоризонта, или срещу земята, като да падатъ къмъ нея. Падашитѣ звезди ни се показватъ да иматъ глава и дълга, огнена опашка, която изчезва заедно съ звездата. Тѣ сж най-близкитѣ свѣтила до насъ; явяватъ се на височина 110 километра, а при изчезването си се намиратъ на около 80 километра височина; наблюдавани сж обаче падащи звезди и на височина 300 и 400 километра.

Падашитѣ звезди се движатъ много бързо, но не съ еднаква скоростъ. Най-бавното имъ движение е до 20 клм. въ секунда.

Презъ тѣзи месеци, когато тѣ се явяватъ много, намъ ни се струва като че излизатъ отъ едно мѣсто на небето и отъ тамъ се разнасятъ по разни страни, затова и споредъ мѣстото, отъ дето ни се чини че излизатъ тѣзи потоци отъ звезди, се наричатъ „Персеиди“ (презъ м. августъ), Андромеиди (презъ м. ноемврий) и пр.

Презъ различнитѣ нощи на годината, лесно е да се забележи, че нѣкои падащи звезди кръстосватъ небето по единично, и тогава тѣ се движатъ по най-различни посоки.

Едни отъ падашитѣ звезди, каквито сж повечето, преминаватъ по небесния сводъ и безследно изчезватъ за насъ въ безграничното пространство; други отъ тѣхъ се понасятъ право срещу нашата земя, попадатъ въ окръжаващия ни въздухъ (атмосферата) въ видъ на силно нажежени огнени кълба съ силенъ блѣсъкъ.

Понѣкога до земята достигатъ падащи звезди